

ว ส ิ ษ ฐ เ ด ช กุ ญ ช ร ล.ว.สุดท้าย

พิมพ์ครั้งที่
๑

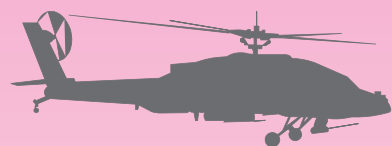
ตัวอย่าง

“ความอยู่รอดของชาติ และความผาสุกของประชาชน อยู่เหนือชีวิตและความเหนื่อยยากของตำรวจตระเวนชายแดน”
นี่คือปณิธานของนายตำรวจผู้ไม่เคยยอมหัวให้กับความไม่ชอบธรรมใดๆ

ตัวอย่าง

ลว.สุดท้าย

ตัวอย่าง

ว ส ี ๒ ๓ ๔ ๕ ๖ ๗ ๘ ๙ ๐

ลว.สุดท้าย

ตัวอย่าง

กรุงเทพมหานคร สำนักพิมพ์มติชน ๒๕๕๓

ลว.สุดท้าย • วลีษฐ เดชกุญชร

พิมพ์เป็นตอนๆ ในนิตยสารข่าวกรุง (รายเดือน)

พิมพ์ครั้งที่หนึ่ง : สำนักพิมพ์ประพันธ์สาส์น, ๒๕๒๕

พิมพ์ครั้งที่สอง : สำนักพิมพ์ประพันธ์สาส์น, ๒๕๓๔

พิมพ์ครั้งที่สาม : สำนักพิมพ์มติชน, มีนาคม ๒๕๔๙

พิมพ์ครั้งที่สี่ : สำนักพิมพ์มติชน, สิงหาคม ๒๕๕๓

ราคา ๔๐๐ บาท

ข้อมูลทางบรรณานุกรม

วลีษฐ เดชกุญชร.

ลว.สุดท้าย. พิมพ์ครั้งที่ ๔. กรุงเทพฯ : มติชน, ๒๕๕๓.

๗๙๒ หน้า.

1. นวนิยายไทย I. ชื่อเรื่อง

ISBN 978 - 974 - 02 - 0618 - 7

- ผู้จัดการสำนักพิมพ์ : สุชาติ ศรีสุวรัตน์ • ผู้ช่วยผู้จัดการสำนักพิมพ์ : ประยงค์ คงเมือง
- บรรณาธิการบริหาร : สุลักษณ์ ภูนปาน • บรรณาธิการสำนักพิมพ์ : ศิริพงษ์ วิทยวิโรจน์
- หัวหน้ากองบรรณาธิการ : กิตติวรรณ เท่งวิเศษ • ผู้ช่วยบรรณาธิการ : พัลลภ สามสี
- พิสูจน์อักษร : ชัยรัตน์ เลิศรัตนาวร • คอมพิวเตอร์กราฟิก : กรวลิย เจนกิจณรงค์
- ออกแบบปก : จิราพร รอดมา • ศิลปกรรม : ไตรรงค์ ประสิทธิ์มิล
- ประชาสัมพันธ์ : กมลทิพย์ ธนะกิจรุ่งเรือง

สำนักพิมพ์มติชน • www.matichonbook.com

บริษัทมติชน จำกัด (มหาชน) : ๑๒ ถนนเทศบาลนามฤต ประชานิเวศน์ ๑ เขตจตุจักร กรุงเทพฯ ๑๐๙๐๐

โทรศัพท์ ๐-๒๕๔๐-๐๐๒๑ ต่อ ๑๓๓๕ โทรสาร ๐-๒๕๔๙-๕๔๑๔

แม่พิมพ์สีขาวดำ : กองพิมพ์สี บริษัทมติชน จำกัด (มหาชน) ๑๒ ถนนเทศบาลนามฤต ประชานิเวศน์ ๑

เขตจตุจักร กรุงเทพฯ ๑๐๙๐๐ โทรศัพท์ ๐-๒๕๔๐-๐๐๒๑ ต่อ ๒๔๐๐-๒๔๐๒

พิมพ์ที่ : โรงพิมพ์มติชนปากเกร็ด ๒๗/๑ หมู่ ๕ ถนนสุขาประชาสรรค์ ๒ ตำบลบางพูด อำเภopakเกร็ด นนทบุรี ๑๑๒๐๐

โทรศัพท์ ๐-๒๕๔๙-๒๑๑๓, ๐-๒๕๔๒-๐๕๙๖ โทรสาร ๐-๒๕๔๒-๐๕๙๗

จัดจำหน่ายโดย : บริษัทงานดี จำกัด (ในเครือมติชน) ๑๒ ถนนเทศบาลนามฤต ประชานิเวศน์ ๑ เขตจตุจักร กรุงเทพฯ ๑๐๙๐๐

โทรศัพท์ ๐-๒๕๔๐-๐๐๒๑ ต่อ ๓๓๕๐-๓๓๕๓ โทรสาร ๐-๒๕๙๑-๙๐๑๒

Matchon Publishing House a division of Matchon Public Co.,Ltd. 12 Tethsabannaruem Rd, Prachanivate 1,

Chatuchak, Bangkok 10900 Thailand

หนังสือเล่มนี้พิมพ์ด้วยหมึกที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม

เพื่อปกป้องธรรมชาติ ภาวะโลกร้อน และสุขภาพของผู้อ่าน

คำนำสำนักพิมพ์

ตัวอย่าง

ภารกิจสุดมันส์ การต่อสู้กับเหล่าทรชนคนไม่รักชาติ ภัยแดงที่แผ่
ขยายเข้ามาตามร่องระแหงแห่งความไม่สงบ ตามชอกหลืบแห่งความ
หลือมล้ำในสังคม เขาปฏิบัติกับมันอย่างไม่เกรงกลัว...ยอมพลีแม้กระทั่ง
ชีวิตของเขาเอง

จากนายร้อยตำรวจหนุ่มผู้ปฏิบัติหน้าที่สกัดกั้นและจับกุมนักค้า
ยาเสพติด ผันตัวเองสู่ตำรวจตระเวนชายแดนในยุคก่อตั้งและต้องเผชิญ
กับอริร้าย-ภัยที่มองไม่เห็น รวมถึงอุปสรรคภายในของประเทศอันเกิดจาก
การวางเฉยต่อปัญหา การหย่อนระเบียบวินัยของผู้พิทักษ์สันติราษฎร์เอง
ทุกครั้งที่เกิดการปะทะกับเหล่าร้าย นายร้อยตำรวจเอกวีร์ บุญแต่ง
ไม่เคยทิ้งให้เพื่อนและลูกน้องต้องต่อสู้โดยลำพัง เขาจะตระเวนไปทุกที่
พร้อมโดดลงสู่ทุกสมรภูมิ แม้หนทางจะเต็มไปด้วยความยากลำบากเท่า
ใด เขายอมสละได้ทุกอย่างเพื่อพิทักษ์ความถูกต้องและความผาสุกของ
บ้านเมือง สละได้แม้กระทั่งความรัก...

ทุกรอยแผลเป็น ทุกสนามที่เขาได้ผ่านรบ เคี้ยวกรำจนนำพาเขาสู่ตำแหน่งสูงในกรมฯ ประดับยศเป็นพันตำรวจเอกวีร บัญแด่ง

ระยะเวลาตลอดชีวิตราชการของเขาไม่สามารถทำลายล้างภัยมืดเหล่านั้นให้ราบคาบลงได้เลย ชีวิตของเพื่อนร่วมงานสูญสิ้นไปเท่าใด ยุทธโศกกรรมสิ้นเปลืองไปเท่าไร เวลาล่วงหายไปไม่หวนคืน ยิ่งต่อสู้ก็ยิ่งรู้สึกโดดเดี่ยว ความซื่อตรงต่อหน้าที่ของเขา ความทุ่มเทของเขาราวน้ำเพียงหยดเดียวที่ราดรดลงไปในทะเลทราย

เมื่อได้ทบทวน เขาก็ตระหนักว่าภาระนั้นช่างแสนหนักหน่วง และมันไม่ใช่ของเขาคนเดียว หากแต่เป็นของทุกคนที่ต้องช่วยกันคนละไม้คนละมือ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง พวกข้าราชการที่สำคัญตนมิตคิดว่าเป็นเจ้านายของประชาชน และยิ่งหนักไปกว่านั้นคือ พวกที่แสวงหาประโยชน์โดยอาศัยตำแหน่งหน้าที่ของตน รวมไปถึงวิสัยทัศน์ในการแก้ไขปัญหาของผู้บริหารที่มักจะใช้กำลังโดยไม่เหตผล เห็นคนไม่ใช่คน ไม่รู้จักเอาใจเขามาใส่ใจเรา การเอาไม่ถูกที่ค้นแบบนี้รังแต่จะพอกพูนและสร้างปัญหาความแตกแยกให้หนักยิ่งขึ้นเรื่อยๆ

ไม่แตกต่างกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นทุกวันในภาคใต้ที่ปะทุขึ้นมาในลักษณะการเดียวกันกับเหตุการณ์ใน “ลว. สุดท่าย”

แม้नियाเล่านี้ของ วสิษฐ เดชกุญชร จะเขียนขึ้นมานานแล้ว แต่เนื้อหายังคงทันสมัยและเข้ากับเหตุการณ์ได้เป็นอย่างดี เชื้อไฟแห่งปัญหาถูกเติมต่อไม่มอดสูญ หากแต่คุกรุ่นขึ้นทุกเมื่อเชื้อวัน

“ลว. สุดท่าย” ไม่เพียงให้ความเพลิดเพลินแก่ผู้อ่านในเหตุผลของความเป็น “สุดยอดอาชญาวิทยา” หากแต่ยังสะท้อนปัญหาความไม่สงบ และภาระอันหนักหน่วงของผู้พิทักษ์สันติราษฎร์ที่ไม่มีวันจบสิ้น

สำนักพิมพ์มติชน

คำนำผู้เขียน

(ในการพิมพ์ครั้งที่ ๔)

ผมเขียน “ลว.สุดท้าย” เป็นตอนๆ ให้นำหนังสือพิมพ์ “ชาวกรุง” ซึ่งเป็นหนังสือพิมพ์รายเดือนในเครือ “สยามรัฐ” (สมัยที่ท่านอาจารย์ ม.ร.ว.คึกฤทธิ์ ปราโมช เป็นเจ้าของ) โดยใช้นามปากกาว่า “โก้ บางกอก” เริ่มเขียนตั้งแต่ประมาณปี พ.ศ. ๒๕๐๔ ขณะนั้นผมเป็นตำรวจสันติบาล มีหน้าที่เกี่ยวกับข่าวกรองและสืบสวนสอบสวนการกระทำอันเป็นคอมมิวนิสต์

ในการปฏิบัติหน้าที่ ผมต้องร่วมงานกับตำรวจภูธรและตำรวจตระเวนชายแดนอย่างใกล้ชิด ต่อมายังแถมรับหน้าที่สอนวิชาประวัติศาสตร์และลัทธิคอมมิวนิสต์ให้แก่ตำรวจตระเวนชายแดนอีกด้วย ความใกล้ชิดทำให้ผมรู้จัก เห็นใจ และนับถือตำรวจตระเวนชายแดนอย่างล้นลึก การปฏิบัติภารกิจของตำรวจตระเวนชายแดนเป็นแรงบันดาลใจให้ผมเขียน “ลว.สุดท้าย” ก่อนที่จะขอย้ายตัวเองไปสังกัดตำรวจตระเวนชายแดน

ผมเขียนไม่จบเพราะตัวเองมีราชการชุก ต้องทิ้งค้างเอาไว้ จนกระทั่งพรรคชัย บุนปานยุให้ผมเขียนต่อ “ลว.สุดท้าย” จึงได้จบบริบูรณ์ และ

พิมพ์เป็นเล่มในปี พ.ศ. ๒๕๒๒ รุ่งขึ้นอีกปีหนึ่ง “ลว.สุดท้าย” ก็ได้รับรางวัลเป็นหนังสือดีเด่น โดยการเลือกของคณะกรรมการพัฒนาหนังสือของคณะกรรมการแห่งชาติว่าด้วยการศึกษาวิทยาศาสตร์และวัฒนธรรมแห่งสหประชาชาติ หลังจากนั้นอีกหลายปีก็ได้มีผู้ขอแปลเป็นภาษาญี่ปุ่น

เวลานี้ผมยังเกี่ยวข้องกับตำรวจตระเวนชายแดนอยู่ในฐานะนายกสมาคมและสมาชิกของสมาคมตำรวจตระเวนชายแดนแห่งประเทศไทย แต่แม้หากว่าจะมิได้เป็นสมาชิกสมาคมนั้น ความผูกพันที่มีอยู่กับตำรวจตระเวนชายแดนก็จะไม่ลดน้อยถอยลงเลย

ตำรวจตระเวนชายแดนที่ผมเคยรู้จัก เป็นผู้ที่เกี่ยวข้องแม้ชีวิต เพื่อความสุขของประชาชน และความมั่นคงของชาติอย่างใด ตำรวจตระเวนชายแดนในปัจจุบันก็ยังเสียสละอยู่อย่างนั้น ความสูญเสียของตำรวจตระเวนชายแดนที่ยังเป็นข่าวอยู่ ทำให้ผมเชื่อว่าวิญญาณของตำรวจตระเวนชายแดนไม่มีวันตาย แต่ยังตกทอดลงมาจนถึงปัจจุบัน

ผมดีใจที่สำนักพิมพ์มติชนพิมพ์ “ลว.สุดท้าย” อีก เพราะเป็นประจักษ์พยานอย่างหนึ่งที่แสดงว่าตำรวจตระเวนชายแดนยังไม่ตายจริงๆ

วชิษฐ เดชกุญชร

ลว.สุดท้าย

ตัวอย่าง

ตัวอย่าง

ตัวอย่าง

พอสันเสียงแตรและรถไฟทั้งขบวนนั้นค่อยๆ เคลื่อนออกจากสถานี นายพันตำรวจเอกวีร บุญแต่ง ก็ยกมือขึ้นทำวันทยหัตถ์รับความเคารพ ของตำรวจทั้งนายและพลที่ยืนอยู่บนชานชาลา แล้วรีบถอยเข้ามาในห้อง ของรถนอนเอกโดยไม่รีรอ เขาเชื่อว่าผู้ที่มาส่งทุกคนก็คงจะโล่งใจที่รถไฟ ขบวนนั้นออกจากสถานีเสียได้

เขาถอดหมวกเก็บออก ข้าเลื่องดูลดตายที่ปักด้วยดินเงินบน กะบังหมวกก่อนที่จะโยนหมวกลงบนเก้าอี้ แล้วทิ้งตัวลงบนเก้าอี้ตัวนั้น อย่างแรง พอเงยหน้าขึ้น เขาก็แลเห็นเงาของตนเองในกระจกตรงหน้า อย่างชัดเจน

เขายกมือขึ้นลูบผม อดรู้สึกภาคภูมิใจไม่ได้เมื่อเห็นว่าเส้นผมของ เขาที่แลเห็นในขณะนั้นเป็นสีดำสนิท ยังไม่มีเส้นใดกลายเป็นสีขาวหรือ สีเทา ทั้งๆ ที่อายุของเขาย่าง ๔๐ แล้ว และทั้งๆ ที่คนรุ่นเดียวกับเขา หรืออ่อนกว่าเขาหลายคนผมเริ่มหงอกกันแล้ว บางคนหงอกประปราย

และบางคนหงอกทั่วทั้งศีรษะ

เขามองต่ำลงและยังไม่หมดความภาคภูมิใจ ในบรรดานายตำรวจนายทหารรุ่นเดียวกัน เขาได้ชื่อว่าเป็นคนหน้าอ่อนที่สุดและคมคายมีเสน่ห์ที่สุดตั้งแต่ยังเรียนอยู่ในโรงเรียนนายร้อยมาจนกระทั่งบัดนี้

ต่ำลงไปอีก บนอินทรรณูเบื้องซ้าย ดาวเงินแปดแฉกทั้งสามดวงส่งประกายวับวับอยู่ใต้พระมหามงกุฎเงิน เครื่องหมายของอาวุโส เกียรติยศ และอำนาจหน้าที่ บนอินทรรณูอีกข้างหนึ่ง พระปรมาภิไธยย่อ ภปร. เงินใต้พระมหามงกุฎเงินแสดงถึงตำแหน่งนายตำรวจราชสำนัก-เกียรติอันสูงส่ง ที่เมื่อนายตำรวจ นายทหารยศสูงกว่าหลายร้อยนายก็ไม่ได้รับ

บนอกเสื้อทั้งสองข้างก็แน่นขนัดไปด้วยเครื่องหมายแสดงและยืนยันทั้งวุฒิ ประสบการณ์และเกียรติยศ ปีกเครื่องหมายนักกระโดดร่มชั้นหนึ่งของเขานั้น มิใช่ปีกที่ได้รับมาโดยกิตติมศักดิ์ แต่ได้มาเพราะเขาได้กระโดดออกนอกเครื่องบินที่กำลังบินอยู่บนฟ้าแล้วอย่างน้อย ๖๐ ครั้ง แพรแถบของเหรียญตราทั้ง ๓ แถวนั้น แถบหนึ่งแสดงว่าเขาได้ผ่านราชการชายแดนมาแล้ว อีกแถบหนึ่งเป็นเครื่องหมายแสดงถึงความใกล้ชิดติดพระยุคลบาทพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว แต่ที่เขาภาคภูมิใจที่สุดนั้น คือแถบสีชมพูซึ่งเป็นสัญลักษณ์ของเครื่องราชอิสริยาภรณ์ตระกูลจุลจอมเกล้า-ตติยจุลจอมเกล้าพิเศษ เพราะสิ่งนั้นแสดงถึงความยกย่องชมเชยที่องค์พระประมุขทรงมีต่อเขาโดยเฉพาะ

เขามองดูเงาอกเสื้อเบื้องขวาบ้าง เริ่มที่ปีกเครื่องหมายนักกระโดดร่มชั้นหนึ่งของกองทัพบกไทย ต่ำลงไปถึงเข็มของโรงเรียนการรบพิเศษของทัพบกไทย แล้วสิ้นสุดเอาที่ได้ฝาปิดกระเป๋าสีเสื้อ เครื่องหมายแสดงวุฒิที่เขาภาคภูมิใจที่สุดอีกชั้นหนึ่ง-เข็มเสนาริบัติยศของโรงเรียนเสนาธิการทหารบก

เขาใช้เวลากว่า ๒๐ ปีในการสะสมรวบรวมสิ่งเหล่านั้นและสิ่งอื่นๆ ที่ไม่สามารถจะประดับบนกะบังหมวก อินทรรณูหรืออกเสื้อได้ บน

ฝ้านบ้านของเขามีประกาศนียบัตรของโรงเรียนสงครามพิเศษ จอห์น เอฟ. เคนเนดี ประกาศนียบัตรของโรงเรียนเสนาธิการผสมสหรัฐที่ ฟอร์ด เลเวนเวอร์ ประกาศนียบัตรโรงเรียนทหารและตำรวจจากประเทศในยุโรปและออสเตรเลียอีกหลายแผ่น บางแผ่นเขาทิ้งให้แมลงสาบและตัวสามง่ามแทะโดยไม่ไยดี

และอีกไม่ช้า กลับจากการลาดตระเวนคราวนี้แหละ-แมลงสาบและตัวสามง่ามอาจจะได้แทะประกาศนียบัตรแผ่นอื่นๆ รวมทั้งแพรวแถบสายยศทั้งใหม่และดั้นเงินด้วย-เพราะเขาจะไม่ต้องใช้สิ่งเหล่านั้นต่อไปอีกแล้ว

เขากำลังจะลาออกจากราชการ และในตำแหน่งหน้าที่ใหม่ในบริษัทเอกชนฝรั่งเศสที่เขาจะไปเป็นลูกจ้างนั้นไม่มีเครื่องแบบ ไม่มียศ ไม่มีการประดับเครื่องหมายวุฒิและเหรียญตรา

นายพันตำรวจเอกวิรมองออกไปภายนอก ทุ่งนาในยามนั้นมีแต่สีเหลืองของต้นข้าวและฟางหลังฤดูเกี่ยว เขาควรจะรู้สึกห่อเหี่ยวอย่างนักท่องเที่ยวหน้าใหม่ที่เพิ่งจะถึงกรุงเทพฯ ออกไปชนบท แต่เขาก็ไม่มีความรู้สึกเช่นนั้น เพราะเขาจำเจกับท้องทุ่งมาหลายปี ทั้งท้องทุ่งที่เหลืองหลังฤดูเกี่ยวและท้องทุ่งที่เขียวหลังฤดูปักดำ ใช้แต่เท่านั้น เขายังจำเจกับภูมิประเทศที่เลยท้องทุ่งออกไปอีก คือป่าดงและขุนเขา ทั้งที่โกรันเพราะต้นไม้ถูกทำลาย และที่เขียวทึบจนกระทั่งแสงอาทิตย์ส่องไม่ถึงพื้น

เขาเริ่มชีวิตตำรวจด้วยตำแหน่งผู้บังคับหมวดสถานีตำรวจภูธรอำเภอหนึ่งในจังหวัดภาคกลางซึ่งมีใจผู้รัยชุมกว่าทุ่งและคูยิ่งกว่าเสือ ผู้บังคับกองคนแรกของเขานั้น ผู้ได้บังคับบัญชาขนานนามว่า “โรงต้มกลั่น” เพราะกายมีกลิ่นสุราตลอดเวลา และไม่มีผู้ใดสามารถจะบอกได้ว่าสร้างเมาเวลาไหน เมื่อผู้บังคับบัญชามีสภาพเช่นนั้นและเขามีอาวุธ

รองลงมา งานของสถานีตำรวจภูธรแห่งนั้นจึงตกอยู่ในความรับผิดชอบของเขาแต่ผู้เดียวเกือบจะโดยสมบูรณ์ เขารับราชการด้วยความสุขี่สุขุม ให้อยู่ไม่นานก็สร้างชื่อ “มือปราบ” ให้ตนเองด้วยการดวลปืนกับผู้ร้ายสำคัญคนหนึ่ง และเผชิญเป็นฝ่ายชนะยิงผู้ร้ายคนนั้นตาย กรมตำรวจจึงทักท้วงเอาว่าเขามีความสามารถในการปราบปรามและย้ายเข้าไปรับราชการในตำแหน่งเดิมในภาคเหนือ

“ท่านครับ” เขาอุทธรณ์กับผู้บังคับการตำรวจภูธรเขตเมื่อได้ข่าวว่าตนกำลังจะถูกย้าย “ผมไม่อยากไปอยู่ที่นั่น”

“อ้าว!” ผู้บังคับการแสดงความประหลาดใจ “ทำไมไม่อยากไปล่ะ? ใครๆ เขายากไปอยู่ที่นั่นกันทั้งนั้นแหละ”

“ผมทราบอยู่ที่เมืองนั้น ตั้งแต่ข้าหลวงลงมาจนถึงพลตำรวจค้าฝืนกันทั้งนั้น”

“ก็เพราะยังงั้นนะซี ใครๆ เขาก็อยากไปอยู่ที่นั่นกันทั้งนั้น” เป็นคำตอบของผู้บังคับการ

เขาเดินทางไปรับตำแหน่งใหม่ด้วยความไม่เต็มใจ ประการแรก เพราะเขารู้ตัวว่าตนเองไม่มีฝีมือในทางการค้า ไม่ว่าจะเป็นการค้าฝืนหรือสินค้าชนิดอื่น ประการที่สอง เพราะเขารู้ตัวว่าเขาเป็นคนเคร่งครัดต่อหน้าที่ และจะต้องจับทุกรายไม่ว่าจะเป็นฝืนของข้าหลวงประจำจังหวัดหรือฝืนของพลตำรวจ

แล้วเขาก็จับ-จับและจับโดยไม่เลือกหน้าอินทร์หน้าพรหม ไม่ว่าจะเป็นบนดอยหรือในเวียง และไม่ว่าจะเป็นฝืนที่คนคนเดียวหิ้วมาเพียงครึ่งกิโลกรัมหรือฝืนที่มีคาราวานคุมกันมาเป็นตันๆ

ใครๆ ก็คิดว่าเขาจะถูกฆ่าตายไม่ช้าก็เร็วโดยฆาตรกรรับจ้างอัตราต่ำๆ ที่ด่าขืนภาคเหนืออยู่ในสมัยนั้น แต่เขาก็ลอยนวลอยู่จนกระทั่งได้ตำแหน่งผู้บังคับกองอำเภอนั้น

หลายคนบอกว่าเขาโชคดีที่ไม่ถูกฆ่าตายดังคาด แต่เขารู้ดีว่าเขา

มีชีวิตอยู่ได้และพอค้าฝิ่นทั้งใหญ่และน้อยไม่กล้าหรือไม่สนใจจะฆ่าเขา
นั้น เพราะเขาปฏิบัติหน้าที่อย่างตรงไปตรงมา ไม่เคยรังแกใครโดยไม่
เป็นธรรม และที่สำคัญยิ่งกว่านั้นโดยเฉพาะในวงการค้าฝิ่น เขาไม่ยอม
ค้าฝิ่น เพราะฉะนั้นจึงไม่เคยหักหลังใคร

“ผู้กองวีร์” พ่อเลี้ยงคนหนึ่งเคยบอกเขา “คนขนาดผู้กองผมสั่ง
ให้ฆ่าเสียเมื่อไหร่ก็ได้ แต่ผมไม่กล้าทำ-เพราะผู้กองเป็นคนที่มีศีลธรรม
ผู้กองไม่เคยคิดทรยศใคร-ทำก็ทำตามหน้าที่ ถ้าผมสั่งฆ่าผู้กอง ลูกน้อง
มันก็หมดความนับถือผม”

ในระหว่างรับราชการภาคเหนือและทำหน้าที่ปราบปรามการค้า
ฝิ่นอยู่นั่นเอง นายร้อยตำรวจเอกวีร์ได้รู้จัก-และต่อมาก็คุ้นเคยกับชน
กลุ่มน้อยหลายกลุ่มที่มีเศรษฐกิจและวัฒนธรรมเกี่ยวพันกับฝิ่นอยู่
อย่างใกล้ชิด โดยเฉพาะชาวจีนที่ในอดีตเคยเป็นทหารของรัฐบาลจีน
คณะชาติและชาวเขาหลายเผ่า ในขั้นต้นความสนใจของเขานั้นหนักไป
ในด้านการป้องกันและปราบปรามการลักลอบค้าฝิ่นเถื่อน แต่ต่อมาผู้
บังคับกองตำรวจหนุ่มก็เริ่มตระหนักในความสำคัญที่เหนือกว่า คือความ
สำคัญที่ชนส่วนน้อยเหล่านั้นมีต่อความมั่นคงของชาติ ตอนนั้นเองที่วิถี
ชีวิตของเขาเปลี่ยน นายตำรวจชั้นผู้บังคับการคนหนึ่งนั่งเครื่องบินจาก
กรุงเทพฯ ขึ้นไป เจาะจงพบตัวเขาถึงบ้านพักในจังหวัดภาคเหนือ

“คุณวีร์-กรมตำรวจกำลังจะตั้งตำรวจตระเวนชายแดน ผมได้รับ
มอบหมายให้วางรูปงานและเลือกตัวบุคคล และผมอยากได้คุณ”

วีร์เป็นคนตรง เมื่อได้ยินข้อเสนอแบบตรงเช่นนั้น เขาก็ตอบได้ได้
ด้วยความสบายใจ

“ประการที่หนึ่ง คุณรับราชการในจังหวัดนี้ ซึ่งเป็นจังหวัดชาย
แดนมานานพอสมควร เข้าใจปัญหาชายแดน โดยเฉพาะอย่างยิ่งที่
เกี่ยวข้องกับชาวเขาและทหารจีนคณะชาติ ประการที่สอง-ซึ่งสำคัญกว่า
ประการที่หนึ่ง คุณเป็นคนเสียสละและกล้าเสี่ยงเพื่อหน้าที่ งานตำรวจ

ตระเวนขายแดนจะต้องทำในที่ห่างไกลและเสี่ยงอันตราย ต้องได้คนที่เสียสละและกล้าหาญจึงจะทำได้สำเร็จ ประการที่สาม-นี่ก็สำคัญไม่แพ้สองประการแรก คุณมีลักษณะเป็นผู้นำ ก่อนผมจะมาพบคุณผมได้ส่งคนมาสอบถามผู้ใต้บังคับบัญชาของคุณแล้ว ทุกคนมีความเชื่อมั่นในตัวคุณ-กล้าเสี่ยงตายกับคุณ-และเชื่อฟังคุณโดยไม่มีข้อแม้-คุณสมบัติข้อนี้จำเป็นที่สุดสำหรับหน่วยงานที่เพิ่งจะตั้งใหม่ เพราะเราจะต้องฝึกคนของเราให้เกิดความเชื่อมั่นในภารกิจที่ได้รับมอบหมาย ถ้าหากหัวหน้าไม่สามารถทำให้ลูกน้องเชื่อมั่นหรือเชื่อถือได้หน่วยงานนั้นก็ทำงานไม่สำเร็จ”

เกือบจะไม่ต้องเสียเวลาพิจารณาเลย วีรตอบตกลงรับข้อเสนอนั้น

“คุณจะไม่ถามเลยเสียวีรว่าคุณจะได้รับประโยชน์ตอบแทนจากการเป็นตำรวจตระเวนชายแดนยังไบบ้าง?”

เมื่อไม่ได้รับคำตอบจากวีร นายตำรวจผู้สูงกว่าทั้งยศและตำแหน่งจึงพูดต่อไปว่า

“ก่อนอื่นเราจะส่งคุณไปรับการฝึกนอกประเทศ-อย่าเพิ่งรู้เลยว่าที่ไหน ต่อจากนั้นคุณก็จะกลับมาคัดเลือกตำรวจของคุณเอง ฝึกคนที่คุณคัดเลือกเอง เสร็จแล้วคุณจะต้องเป็นนายของคนเหล่านั้น ภารกิจของคุณคือระวังป้องกันชายแดนของประเทศไทยส่วนที่จะได้รับมอบหมายให้ปลอดภัยจากการแทรกซึมและการพยายามทำลายของศัตรู

“รางวัลของคุณไม่ต่างอะไรกับตำรวจหน่วยอื่น-คุณจะได้รับการพิจารณาบำเหน็จความชอบตามระเบียบและหลักการเหมือนคนอื่นๆ เวลาทำงานในป่าคุณก็จะได้รับเบี้ยเลี้ยง ค่าเดินทาง ค่าที่พักเหมือนตำรวจที่เดินทางไปราชการนอกที่ตั้ง จะผิดกันอยู่ที่ตรงที่คุณอาจจะต้องอยู่ในป่านานกว่า-อาจจะถึง ๓๖๕ วันต่อปี และคุณอาจจะป่วยหรือตายเพราะไข้มาเลเรีย หรือถูกสัตว์ป่าทำร้ายหรือถูกกระสุนปืนตายระหว่างการปะทะ ซึ่งในกรณีเช่นนั้นกรมตำรวจก็จะพิจารณาบำเหน็จให้คุณเป็นพิเศษ คุณอาจจะได้เงินเดือนขึ้นราวเดี๋ยวก ๕ ขั้น”

“และในทำนองเดียวกัน ผมก็อาจจะติดขึ้น” วีร์พูดต่อ นายพันตำรวจเอกผู้นั้นก้มหัวรับพลาญยืนยันว่า

“ตำรวจหน่วยไหนๆ ก็ต้องเสี่ยงต่อการติดขึ้นด้วยกันทั้งนั้น”

นายร้อยตำรวจเอกหนุ่มจากตำแหน่งผู้บังคับกองอำเภอนั้นมาท่ามกลางความยินดีปรีดาของพ่อค้าผีในทั้งในและนอกราชการ หลายคนพยายามจะจัดงานเลี้ยงส่งมโหฬารให้แก่เขา แต่วีร์ไม่ยอมรับเกียรติจอมพลommen ผู้กำกับตำรวจภูธรจังหวัดขอเลี้ยงส่งเขาเป็นการภายในระหว่างนายตำรวจด้วยกันที่บ้านพัก เป็นการขอที่เขาไม่กล้าขัด ๒-๓ วันหลังจากนั้น เขาลาเพื่อนร่วมงานและผู้ที่รู้จักขอบพ้อในอำเภอนั้น แล้วเดินทางไปรายงานตัวต่อผู้บังคับบัญชาใหม่ที่กรุงเทพฯ

เป็นที่เห็นได้ชัดว่าการจัดตั้งตำรวจตระเวนชายแดนนั้นเป็นเรื่องด่วน เพราะหลังจากที่รายงานตัวแล้วเพียง ๒-๓ วัน วีร์กับนายตำรวจอีกจำนวนหนึ่งก็ได้รับคำสั่งให้เดินทางโดยเครื่องบินออกไปปรับการฝึกนอกประเทศ เขาแทบจะไม่มีเวลาเตรียมตัว และเมื่อไปถึงจุดหมายปลายทางซึ่งไม่มีใครทราบจนทุกวันนี้ว่าอยู่ในส่วนใดของโลก วีร์และเพื่อนร่วมงานจึงทราบว่าการเตรียมตัวแทบจะไม่จำเป็นเลย เพราะที่โรงเรียนแห่งนั้นมีเครื่องใช้สำหรับนักเรียนแต่ละคนครบครัน

การฝึกซึ่งกินเวลาประมาณ ๖ เดือนกระทำหนักไปในด้านการรบในป่า วีร์และนายตำรวจผู้รับการฝึกทุกคนต้องทำงานหนักทั้งกลางวันและกลางคืน ครูฝึกซึ่งมาจากต่างประเทศที่เป็นมิตรหลายประเทศสอนให้เขารู้จักใช้อาวุธแทบทุกชนิด ตั้งแต่มีดพกขึ้นไปจนถึงปืนใหญ่ เขาเรียนรู้วิธีทำลายด้วยดินระเบิด เรียนยุทธวิธีสำหรับหน่วยรบขนาดย่อมในตอนปลายของการฝึก เขาเรียนหลักและวิธีจัดทำลาง รวมทั้งเทคนิคในการฝึกสอน

วิชาที่สำคัญที่สุดวิชาหนึ่งนั้นไม่มีชื่อ ครูผู้สอนเป็นอาจารย์วิชา